

Arrest

nr. 108 891 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X – X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (eerste verzoeker) en X (tweede verzoeker), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij A.B. en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN, die tevens eerste verzoekende partij A.Q. vertegenwoordigt, en van attaché H. JONCKHEERE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van eerste verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Qalai Sarwar, gelegen in het district Paghman in de provincie Kabul. De laatste twee jaar voor uw vertrek verbleef u in het dorp Shah Buddin, district Nirkh in de provincie Maidan Wardak. U ging nooit naar school. Op het moment van uw asielaanvraag was u minderjarig en ongehuwd. Op 19 maart 2012 werd u meerderjarig. U vertrok uit Afghanistan samen met uw broer (...). Sinds jaar en dag werkte uw vader als politiecommissaris. Eerst in Logar, later in Maidan Wardak. Omwille van veiligheidsoverwegingen verhuisden jullie twee jaar voor jullie vertrek uit Afghanistan mee naar Maidan Wardak, zodat uw vader niet steeds de onveilige baan naar Paghman moest nemen. Twintig dagen voor jullie vlucht werd uw vader met zijn dienstwagen getroffen door een mijn, gelegd door de Taliban. Enkele dagen later stierf hij in het ziekenhuis. Toen u en uw broer Bashir ongeveer twintig dagen later naar jullie oom in Paghman trokken om de

herdenkingsplechtigheid te regelen, kreeg uw moeder in Maidan Wardak ongewenst bezoek van de Taliban. De Talibs vroegen haar een zoon op te offeren en een zelfmoordaanslag te laten uitvoeren ter compensatie van het werk van uw vader voor de Afghaanse regering. Omdat uw moeder en oom vreesden voor het leven van u en uw broer Bashir, zocht uw oom een smokkelaar voor jullie. Twee dagen later vertrokken jullie samen met de smokkelaar uit Afghanistan. Ongeveer drie maand voor uw aankomst in België vertrok u samen met uw broer Bashir uit Afghanistan. Op 25 juli 2011 vroegen jullie asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban. U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige en uiterst vage verklaringen heeft afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader werkzaam was als politiecommissaris. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid dat uw vader werd vermoord en u wordt geviseerd door de Taliban ondermijnt (sic), aangezien u uw problemen volledig linkt aan de werkzaamheden van uw vader voor de Afghaanse regering. Zo is het opmerkelijk dat u - en nota bene ook uw broer Bashir - helemaal geen informatie kan geven over wat uw vader juist deed als politiecommissaris (CGVS Qudus, p. 5). Zelfs wanneer u openlijk wordt gevraagd honderduit over diens werk te vertellen, slaagt u er niet in meer te vertellen dan de titel "politiecommissaris" (CGVS Qudus, p. 6). U kan zelfs niet vertellen of uw vader in kantoor verbleef, of vaak de baan op moest (CGVS Qudus, p. 9). Daarbij zou u hem, enkel in Paghman, in uniform hebben gezien, maar behalve het woord "politie" zijn enige uiterlijke tekens of insignes u totaal vreemd (CGVS Qudus, p. 6). Net zoals namen van oversten (CGVS Qudus, p. 10) of collega's (CGVS Qudus, p. 8). Over zijn werkplaatsen haalt u dan weer aan dat hij eerst actief was in Logar om later te zijn overgeplaatst naar Maidan Wardak, maar waar precies zijn commissariaten in beide provincies waren gevestigd, daar heeft u het raden naar (CGVS Qudus, p. 5). Nochtans bent u, omwille van zijn overplaatsing naar Maidan Wardak, meeverhuisd met uw vader. Ook uw broer Bashir schiet hier steevast te kort, zowel inzake inhoud, collega's als werkplaats (CGVS Bashir, p. 7-8). Verwacht mag worden dat jullie toch een begin van informatie kunnen geven over uw vaders werkzaamheden én zijn werkplaats. De job van uw vader had namelijk een enorme impact op de maatschappelijke positie en de veiligheidssituatie van uw familie. Omwille van die job werd uw vader bovendien vermoord én werden jullie nadien geviseerd door de Taliban. Bovendien hebben jullie nog een tweetal weken ingewoond bij jullie moeder alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS Qudus, p. 13). Verwacht mag worden dat jullie het over jullie vaders werkzaamheden zullen hebben gehad en de reden waarom hij werd vermoord. Hierbij aansluitend lijkt het ook weinig plausibel dat uw vader zijn gezin liet inwonen in een afgelegen dorp als Shah Buddin en niet in het dorp of de stad waar zijn politiecommissariaat was gevestigd. Als politiecommandant mag worden verwacht dat hij steevast op zijn hoede is voor de Taliban. Dat liet hij ook zien door zijn gezin mee te nemen naar Maidan Wardak om zijn passage langs het talibanbolwerk Archandi te minimaliseren (CGVS Qudus, p. 10). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat hij net Shah Buddin uitkoos om zich te vestigen. U beweert namelijk zelf dat u de Taliban overdag met bromfietsen doorheen het dorp zag rijden (CGVS Qudus, p. 15), dat de mensen er positief staan tegen de Taliban en de Jihad (CGVS Qudus, p. 23) en dat er constant aanslagen plaatsvonden op de hoofdweg, vlak aan uw dorp (CGVS Qudus, p. 20). Dat uw vader, met zijn risicovolle functie indachtig, zijn gezin in gevaar zou brengen door in een Talibangezind dorp te gaan wonen en niet dichtbij zijn commissariaat, lijkt weinig plausibel en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Naar aanleiding van zijn werkzaamheden als politiecommissaris zou uw vader zijn omgekomen door middel van een landmijn, ontwikkeld door de Taliban. Maar ook dit heeft u, en uw broer, niet aannemelijk kunnen maken. U kan namelijk opnieuw niets kwijt over de omstandigheden waarin uw vader om het leven kwam. Opmerkelijk is ook dat u zelfs niet weet naar welke ziekenhuis uw vader gebracht werd na de bomaanslag en waar hij enkele dagen later is overleden (CGVS Qudus, p. 12). Ook kan u niet vertellen of er nog wagens betrokken waren bij de ontploffing (CGVS Qudus, p. 12) en kan u niet vertellen of de twee mede-inzittenden bij uw vader ook gestorven zijn (CGVS Qudus, p. 11). Laat staan dat u weet of er naast die twee nog personen betrokken waren bij de aanslag (CGVS Qudus, p. 13). Ook uw broer lijkt niet te weten waar juist de explosieven gelegd waren, in welk ziekenhuis uw vader werd ondergebracht en of

zijn collega's ook het leven hadden gelaten (CGVS Bashir, p. 12). Bovendien lijkt het weinig plausibel dat de Afghaanse autoriteiten jullie op geen enkel ogenblik op de hoogte hadden gebracht van het ongeluk, zelfs niet toen ze hem twee of drie dagen aan het behandelen waren in een ziekenhuis alvorens hij het leven liet (CGVS Qudus, p. 11-13). Nochtans werd uw vader geaccidenteerd op slechts twintig minuten stappen van uw dorp in Maidan Wardak (CGVS Qudus, p. 9). Ook markant is dat men enkel uw oom, woonachtig in een andere provincie, op de hoogte had gebracht van uw vaders overlijden en u en uw moeder links liet liggen (CGVS Qudus, p. 11). Vervolgens bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u of uw broer werd gerekruteerd door de Taliban. Opnieuw overstijgen uw verklaringen en die van uw broer Bashir hierover het anekdotische niet. Ook al was u niet thuis op het moment van de inval, u heeft uw moeder nadien nog gezien, voordat ze u en uw broer opnieuw terugstuurde naar jullie oom in Paghman (CGVS Qudus, p. 13). Het is dan ook vreemd dat u niet verder komt dan de eis om één van haar zonen een zelfmoordaanslag te laten plegen omwille van de werkzaamheden van haar man en daarbij uw huis doorzochten (CGVS Qudus, p. 15 & p. 22). Dat u niet kan vertellen met hoeveel de Talibs exact waren en bovenal wat de Talibs vertelden waar u of uw broer zich zouden moeten gaan aanmelden om hun eis beantwoord te zien, is frappant (CGVS Qudus, p. 15). Navenant is ook dat uw broer Bashir niet weet wat uw moeder antwoordde tegen de Taliban (CGVS Bashir, p. 16). Het lijkt ook weinig plausibel dat de Taliban aan het gezin van een vermoorde commissaris zouden vragen een zoon op te offeren om een zelfmoordaanslag te laten plegen. Het is weinig geloofwaardig dat de Taliban zo een klus zouden laten uitvoeren door een persoon die ze amper kunnen vertrouwen en die helemaal niet doordrenkt is van de filosofie van de Taliban, aangezien bij u thuis een regeringsgezinde en geen Talibagezinde filosofie heerste. Tot slot moet worden opgemerkt dat uw geografische kennis over uw verblijfplaats in Maidan Wardak ingestudeerd lijkt. Deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid twee jaar in de provincie Maidan Wardak te hebben gewoond, naar aanleiding van de werkzaamheden van uw vader. Zo weet u wel enkele dorpen liggen rondom Shah Buddin, maar wanneer daarbij wordt gepeild naar een link met andere geografische elementen, moet u afhaken. Zo is Kako Khail volgens de informatie in het administratief dossier het dichtstbijzijnde dorp naast Shah Buddin. Het is dan ook merkwaardig dat u, wanneer wordt gevraagd naar Kako Khail, in eerste instantie laat uitschijnen dat u wel al eens heeft gehoord van dit dorp maar niet weet langs welke kant van de rivier het juist ligt. Frappant daarbij is dat u in Kako Khail in tweede instantie steevast gebruikt wanneer de weg van uw dorp naar een ander dorp wordt gevraagd, zoals naar Pule Sorkh (CGVS Qudus, p. 18). Ten tweede is volgens u Taitamur, en dus niet Kako Khail, het dichtstbijzijnde dorp (CGVS Qudus, p. 21). Hierbij opvallend is dat u niet weet of Taitamur aan dezelfde kant van de rivier ligt als uw dorp, of aan de andere kant. Uw verklaring dat u er nooit bent geweest, houdt geen steek, aangezien u Taitamur als dichtstbijzijnde situeert en ook de rivier weet liggen. Voorts doen ook de dorpen Shadi Kheil en Khowja Gan Bala geen belletje bij u rinkelen (CGVS Qudus, p. 22). Nochtans ligt Shadi Kheil, volgens de informatie in het administratief dossier, in de richting van uw dorp naar Taitamur én ligt Khowja Gan Bala richting Durani, het dorp waar uw vader werd vermoord (CGVS Qudus, p. 9). Ook vreemd voor u zijn de naburige districten van Nirkh (CGVS Qudus, p. 18) of de naastliggende districten Chaki Wardak van Maidan Wardak en Moghammad Agha van Logar (CGVS Qudus, p. 22). Uw vage, ongeloofwaardige en niet-aannemelijke antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de Taliban werd gevisieerd. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld. Zoals eerder beschreven bent u er namelijk niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u gedurende twee jaar in Maidan Wardak heeft verbleven. Mocht dit wel zo zijn, quod non, moet worden gemeld dat u en uw broer geboren en opgegroeid zijn in de provincie Kabul, district Paghman. Daarbij verklaart u daar nog over een privéhuus (CGVS Qudus, p. 8) te beschikken, en heeft u er familie langs zowel vaders- als moederszijde (CGVS Qudus, p. 16 & p. 17). Er kan dan ook besloten worden dat u

zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in uw ouderlijke huis in Paghman. Daarenboven heeft uw oom u en uw broer Bashir geholpen het land uit te vluchten (CGVS Qudus, p. 16). Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) . U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de beslissing van 25/07/2011 van de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2,2°, 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op het moment van de test jonger was dan 18 jaar zou zijn geweest en werd uw geboortedatum vastgelegd op 19 maart 1994. Daarom kunt u niet langer worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat ten aanzien van uw broer, (...), eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van tweede verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Qalai Sarwar, gelegen in het district Paghman in de provincie Kabul. De laatste twee jaar voor uw vertrek verbleef u in het dorp Shah Buddin, district Nirkh in de provincie Maidan Wardak. U ging twee jaar naar school. U bent minderjarig en ongehuwd. U vertrok uit Afghanistan samen met uw oudere broer (...). Sinds jaar en dag werkte uw vader als politiecommissaris. Eerst in Logar, later in Maidan Wardak. Omwille van

veiligheidsoverwegingen verhuisden jullie twee jaar voor jullie vertrek uit Afghanistan mee naar Maidan Wardak, zodat uw vader niet steeds de onveilige baan naar Paghman moest nemen. Twintig dagen voor jullie vlucht werd uw vader met zijn dienstwagen getroffen door een mijn, gelegd door de Taliban. Enkele dagen later stierf hij in het ziekenhuis. Toen u en uw broer Qudus ongeveer twintig dagen later naar jullie oom in Paghman trokken om de herdenkingsplechtigheid te regelen, kreeg uw moeder in Maidan Wardak ongewenst bezoek van de Taliban. De Talibs vroegen haar een zoon op te offeren en een zelfmoordaanslag te laten uitvoeren ter compensatie van het werk van uw vader voor de Afghaanse regering. Omdat uw moeder en oom vreesden voor het leven van u en uw broer Qudus, zocht uw oom een smokkelaar voor jullie. Twee dagen later vertrokken jullie samen met de smokkelaar uit Afghanistan. Ongeveer drie maand voor uw aankomst in België vertrok u samen met uw broer Qudus uit Afghanistan. Op 25 juli 2011 vroegen jullie asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban. U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielse status.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw broer, (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt: "(...)" Na het voorgaande kan er ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers vragen in hooforde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schenden.

Verzoekers stellen in een voorafgaande opmerking dat de argumenten van de bestreden beslissingen voornamelijk geput zijn uit de verklaringen van eerste verzoeker en ze vinden dit niet aanvaardbaar, aangezien het intelligentieniveau van eerste verzoeker lager is dan dat van zijn broer. De verklaringen van tweede verzoeker dienen volgens hen minstens op een evenwaardige manier in de beoordeling van de asielaanvraag aan bod te komen.

Verzoekers stellen dat het in Afghanistan normaal is dat een vader weinig of niets over zijn werkzaamheden vertelt aan zijn vrouw en minderjarige kinderen. Dat geldt zeker als die tewerkstelling een risicoberoep is.

Verzoekers stellen dat hun vader zijn gezin in een afgelegen dorp liet leven en niet in de stad waar het politiecommissariaat gevestigd was zodat het gezin incognito kon leven.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal geen enkel onderzoek heeft verricht naar hun vader.

Verzoekers stellen dat de bewijslast voor minderjarigen die hun land van herkomst zijn ontvlucht milder is en verwijzen hiervoor naar de *note on burden of proof* van de UNHCR.

Verzoekers stellen dat hen niet kan verweten worden dat ze niet op de hoogte zijn van de omstandigheden van de dood van hun vader. Ze waren immers niet aanwezig bij het incident, waren in shock en hebben het nieuws slechts onrechtstreeks vernomen.

Verzoekers stellen dat het in Afghanistan normaal is dat de autoriteiten een volwassen mannelijk familielid op de hoogte brengen van het overlijden van een persoon in plaats van de moeder van verzoekers.

Verzoekers wijzen erop dat hun verklaringen over de dood van hun vader geen enkele tegenstrijdigheid bevatten.

Verzoekers stellen dat van hen niet kan worden verwacht dat ze in detail weten wat er gebeurd is en wat er gezegd is toen de taliban naar hun huis is gekomen, aangezien ze niet thuis waren. Bovendien waren deze details weinig relevant. Het belangrijkste was dat de taliban hen zochten.

Verzoekers stellen dat meerdere antwoorden van tweede verzoeker aantonen dat zijn kennis over Maidan Wardak niet ingestudeerd is. Ook eerste verzoeker getuigt van kennis over het dagelijkse bestaan in zijn dorp.

Verzoekers stellen dat ze geen reëel binnenlands vluchtalternatief hebben in hun geboortedorp in Paghman. De taliban die het op hen hebben gemunt kunnen hen immers eenvoudig nareizen tot in Paghman. Bovendien blijkt uit het feit dat hun oom hen het land heeft uitgestuurd en hiervoor veel geld heeft betaald dat hij hen liever niet onder zijn hoede wenst.

Verzoekers wijzen erop dat er recent bij een aanslag op een bus negen burgerslachtoffers zijn gevallen.

Tot slot stellen verzoekers dat uit een recent rapport van de UNHCR blijkt dat jonge Afghanen veel moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Voor wat betreft verzoekers voorafgaande opmerking dat de argumenten van de bestreden beslissingen voornamelijk geput zijn uit de verklaringen van eerste verzoeker en ze dit niet aanvaardbaar vinden, aangezien het intelligentieniveau van eerste verzoeker lager is dan dat van zijn broer kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat nergens uit blijkt dat het intelligentieniveau van beide verzoekers opmerkelijk zou verschillen. Aangezien de samenhang van de asielaanvragen van beide broers duidelijk blijkt uit het feit dat zij dezelfde motieven inroepen kon de commissaris-generaal terecht concluderen dat een gelijklopende beslissing kon worden genomen in hoofde van tweede verzoeker.

Nog daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers met betrekking tot de functie en de dood van hun vader en zelfs indien toch zou worden aangenomen dat hun vader als politiecommissaris is omgekomen bij een bomaanslag dan nog kan geenszins enig geloof worden gehecht aan verzoekers' bewering dat de taliban hen viseren en dat ze eisen dat één van hen voor hen een zelfmoordaanslag zou plegen. De taliban lijken immers met de moord op hun vader hun doel te hebben bereikt. Dat ze ook nog zouden eisen dat één van hen een zelfmoordaanslag zou plegen om het werk van hun vader voor de Afghaanse regering te compenseren, is niet aannemelijk. Bovendien heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban zo een klus

zouden laten uitvoeren door een persoon die ze amper kunnen vertrouwen en die helemaal niet doordrenkt is van de filosofie van de taliban, aangezien bij verzoekers' thuis een regeringsgezinde en geen talibangezinde filosofie heerste. Daar komt nog bij dat verzoekers over het bezoek van de taliban aan hun moeder weinig overtuigende verklaringen aflegden. Zo zouden de taliban niet gezegd hebben hoe verzoekers zich bij de taliban moesten aanmelden, wat weinig aannemelijk is (gehoorverslag eerste verzoeker, 15). Bovendien wist tweede verzoeker niet wat zijn moeder aan de taliban antwoordde (gehoorverslag tweede verzoeker, 16). Verzoekers stellen dat deze details weinig relevant waren en dat het belangrijkste was dat de taliban hen zochten. Desondanks mag worden verwacht dat verzoekers' moeder toch zou vermeld hebben wat ze aan de taliban antwoordde of mag worden verwacht dat tweede verzoeker dit aan haar zou hebben gevraagd. Dit antwoord en de reactie van de taliban daarop zijn immers relevant om hun vrees voor de taliban te beoordelen. Om deze redenen maken verzoekers niet aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban moeten vrezen.

De kopie van het document van de dienst Tracing van het Rode Kruis die door verzoekers ter terechtzitting werd neergelegd doet aan deze vaststelling geen afbreuk doch bevestigt in tegendeel het motief van de bestreden beslissing dat aan het voorgehouden verblijf van verzoekers in Maidan Wardak geen geloof kan worden gehecht aangezien uit navraag in het dorp blijkt dat noch verzoekers noch familie van hen met die naam in Maidan Wardak wonen of gewoond hebben. Niemand van de plaatselijke gemeenschap, zo blijkt, heeft immers de namen van verzoekers kunnen herkennen.

De kopie met vertaling van de dienst Tracing van het Rode Kruis die verzoekers op 11 juli 2013 aan de Raad hebben bezorgd doet evenmin afbreuk aan hetgeen voorafgaat aangezien dit enkel een aanvraag tot opsporing uitgaande van verzoekers betreft met een boodschap bestemd voor een oom in Paghman.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maken verzoekers immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoekers zich bij een terugkeer naar Afghanistan kunnen vestigen in hun ouderlijke huis in Paghman. Ze hoeven daarbij niet onder de hoede van hun oom te komen. De bestreden beslissing stelde immers vast dat "(...) moet worden gemeld dat u en uw broer geboren en opgegroeid zijn in de provincie Kabul, district Paghman. Daarbij verklaart u daar nog over een privéhuus (CGVS Qudus, p. 8) te beschikken, en heeft u er familie langs zowel vaders- als moederszijde (CGVS Qudus, p. 16 & p. 17). Er kan dan ook besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in uw ouderlijke huis in Paghman."

De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het feit dat er recent bij een aanslag op een bus negen burgerslachtoffers zijn gevallen, betekent niet dat er een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien vermag een krantenbericht over een éénmalig incident waarbij regeringsmedewerkers gevisieerd werden niet de inschatting van de algehele veiligheidstoestand in Paghman te wijzigen.

Verzoekers verwijzen ten slotte nog naar een beslissing waarbij aan een persoon uit het district Surobi (provincie Kabul) de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Dienaangaande kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij verwijst naar p.7 van de SRB "veiligheidssituatie Afghanistan, deel II: Regionale Analyse": "een gezaghebbende bron meldt medio 2011 dat er sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidstoestand heeft plaatsgegrepen, behalve in het district Surobi".

Het geciteerd UNHCR rapport over de terugkeer van jonge Afghaanse asielzoekers doet verder geen afbreuk aan het gegeven dat, zoals eerder uiteengezet, verzoekers kunnen opgevangen worden door hun familie in Paghman.

Bijgevolg vermag de door verzoekers aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde informatie over de veiligheidssituatie (stukken 4, 5 en 6) geen ander licht te werpen op de gedane appreciatie.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER